

Marckin-Lahja

Syyllä

1817.

LURUSA Prändätty
J. C. Frencellin ja Pojan tykönä
1817.

1812

1812

1812

Uiti sanon minä sull
Mikä tuska ombi mull;
Koht kuin silmän Jacon näki,
Sydän kysymyren teki:
Ongost hyvä säädysäs — säädysäs
Ilman Puolisota täs?

* * * * *

Jo sitt kolmas päivä koi,
Kuin hän kukkasi mull toi.
Niill' hän sauwan korjaj teki,
Ja kuin hän sen kaunij näki,
Sanoi äänell suloisell — suloisell:
Kaunemb' olet sinä wiel!

* * * * *

Täs mä itsen unhoitin,
Huokaisin ja punoitin;
Heikouden hän koht' näki,
Se sen Konnan rohkiay teki.

Uiti

Iti sitt se káwi niin — káwi niin,
Ett' hán langes sylihiin.

* * * * *

Ei ollut mull muut turwa tááll,
Kuin koiran ja mun sauwan pääll;
Jaco turwan turhay muutti,
Annoi Koirall' sauwast huuti.
Ah! kuin se on iloinen, iloinen,
Rakkaudes elámán.

Tásá kaunin wirran reunall
Istuin kukkain keskellä,
Tásá paiju-pensaan verrall'
Soitin nyin kandelá.

* * * * *

Ehto rusko vielä wiiwyi
Lánnen ááris' palawa,
Kuungin muoto lakkiall' náwyi
Haapain wálist loistawa.

* * * * *

Laulaist wásyn, waipuis' alas
Utku káwán weisaja,
Ilmaan áárist jállens' pásas
Kohdarensa Ukkansa.

* * * * *

Tämä näkö minun liikutt',
Kaipawa ol' sydämen,
Soitoni ei kukkan kuulut;
poijes oli ystävän.

* * * * *

Mietelekos mielen' minu?
Huusin hämmästyntynni siin,
Eikost tuolla kandel kyllu,
Haapain korkiois oris' kiin?

* * * * *

Ah! se kaunis Taiwan sifka,
Kuin mä siellä nähda sain;
Ei niin kaunist kukkan nikka,
Ei niin iloist ole lain.

* * * * *

Tstu tähän soiton kuule,
Mä päällen katsada,
Soitton aivan huonoy tule,
Mielen muita ainej' saa.

* * * * *

Koskas minun soittoon kuullett,
Muista sifka minua:
Koskan jälleens jossus tulet,
Muista lupouria!

Mull wäsnyll kullkiäll' pimiäll' tiel'
Ah Kuu! sinun walos jäll' puuttu,
Tuo idäisist rannoist sun loistos mull wiel',
Niin kuljendoon hauskemax' muuttu!

* * * * *

Koff' nyrin mä waellan warjoiten maas,
Sun walos mull' lohdutust' jättä
Wail's pilwihin lymytt, niin's ilmeistyt taas:
Niin toiwokin wälisf meit' pettä.

* * * * *

Sun walosas kulkewill' yd kuiteng' lie,
Wast päiwä heil kirkautt' anda,
Niin hämäräll werhottu on meil' se tie,
Kuin kuolos' wast walistust kanda.

* * * * *

Koff' hauta mull' wihdoingin lepoa suo,
Ja tuttuin seurast pois' sulke,
Sill' nyrnäisell' ystäväll walos jäll tuo,
Kuin kaipain sen reunalla kulke!

Woi minua sicksa! :|: ett olen wanhar ja
hyljätty jäänny,
Miestä odotais wanhutteen näänny,
Woi minua sicksa!

* * * * *

Woi minua sicksa! ett olen wanhar ja hyl-
jätty jäänny,
Miestä odotais wanhutteen näänny,
Nuoret ne minua pillkana pitä,
Toinen mun laitta ja toinen mun kiittä
Woi minua sicksa!

* * * * *

Woi minua sicksa! aamulla warhain mä
astaris pydrin,
Illalla hiljain mä kehran ja hydrin.
Woi minua sicksa!

* * * * *

Woi minua sicksa! olen kyll mielestän nop-
sas ja willpas,
Wai! wiellä pannaisin juoremän killpas.
Woi minua sicksa!

* * * * *

Woi minua sicksa! Puhtisa waatteis mä
kämellen aina,
Waat=

Waattei mull on taas muillakin laina,
Woi minua sicka!

* * * * *

Woi minua sicka! Ollsin kyll sentän jo
nainuri tullu,
Mutt minä toivoisin rikkautt hullu.
Woi minua sicka!

* * * * *

Woi minua sicka! Mutt kuka huoli, kyll'
aikan jo mene;
En minä otassan miestä nytt enä,
Waan olen sicka: —
Waan olen sicka! moni on nainu ja kyy-
nelet wuota,
Naiminen usein waan murhetta tuotta.
Sill' olen sicka! :|:

* * * * *

Omasa wallas ei kukkan mu' torru!
En tarwitte kuulella äijäni poru
Sill' olen sicka! :|:

* * * * *

Paras ett teen waan ilolla tydni,
Sitt kulu makias unesa ydni,
Waid' olen Sicka.
